



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

23. Dies Novemb. Deus est omnia quæ sunt, & nihil eorum quæ sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

utpote dum oculus non impudicè aspexerit, dum manus non ad rapinam, sed eleemosynam se extenderint; dum ad psal-
mos, & auditiones spirituales suscipiendas, aures parata fue-
rint: dum pedes ad Ecclesiam concurrerint: dum cor non do-
lens struat, sed charitate scatet, fiunt psalterium, membra cor-
poris, & canunt canticum novum, non verbis solis, sed rebus
ipsis. Ecce quomodo possimus canere non tantum
fistibus, sed pedibus; non tantum chordis, sed corde.
Sicuti sanguis innocentis, noxiè effusus, habet vocem,
quæ ad cælum clamat; sic & modestia, & pudicitia,
& temperantia, habet vocem, quâ modulatissimè can-
tat: sic tota vita Cæcilie, fuit suavissima harmonia
Musice. Virtus quævis est similis Musice, imprimis
iusto placet, & deinde etiam vitiosis, qui quod in se
non servant, in aliis observant. Musica & musicum
delectat, & musice ignaros: Cithara & virtus, manu
agitur, & delectat animum. Hinc juxta proverbium:
*Qui non libenter audit musicum, vel est Angelus, vel est asi-
nus.* Angelus, quia cœlesti harmoniâ assuevit, hanc
inconditam præ illa despicit? asinus, quia ob bardæ
indolis stoliditatem, plus illi placet inconcinuus ru-
gitus, quàm artificiosus concentus. Simus potius
similes Angelo, quàm asino; tamen, cum simus in
valle lachrymarum, potius oportet plangere, quàm
plaudere; suspendere organa, quàm concinere;

Hic tantum planctus, resonent super aethera cantus.

23. DIES NOVEMB.

Deus est omnia quæ sunt, & nihil eorum quæ sunt.

S. Dionysius de Div. Nom. c. I.

Deus est
omnia.

I.

Quis hominis non stupeat cecitatem, vel potius non horreat iniquitatem, qui cum in uno habeat omnia, quia Deus est omnia, quarat varia, inter quæ nihil reperit, quo fessus quiescat, & satiatus acquiescat. Stultum est, amare bona, quibus hoc ipso quod amas, dignus es carere, imò cares, & non amare bonum, quo, hoc ipso quod amas, frueris. Bona à te amata extrà summum bonum, non sunt tua, sed tu illorum; qua propter cares illis; te illa possident, non tu illa. Deus à te, toto corde amatus, est totus tuus, & tu vicissim totus illius; unde amando eum non potes illo carere, & solum cares, cum non amas: cætera cum non amas, in Deo habes. Cur amas bonum, quod ipsum indiget bono, & non quod affluit bonis? Quando amatur aliquod bonum, quod indiget bono aliquo, augetur miseria, non minuitur inopia, omnia bona mundi egena sunt: nullum per se sufficit, sed requirit aliud. Ama bonum quod alio bono non indiget. Omnia sunt bonitate bona, quare omnia bonitate indigent, ut sint bona. Bonitas per se sufficit, & nullius eger. Hanc si amas, bonus, & beatus eris. Solum ama eum, qui solus est omnia. Ipse enim est esse omnium, sine quo omnia nihil: & tamen nihil est eò præsentius, & nihilominus nihil incomprehensibilius. Quid namque cuique rei præsentius, quàm esse suum? quid cuique tamen incomprehensibilius, quàm esse omnium? Esse omnium meritò dixeris Deum, non quia illa sunt, quod ille est, sed quia ex ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia.

II. Suaviter, qui omnia suavissimè D. Bernardus de

de Deo uno in se, & diverso in creaturis : (a) Hi qui soli Deo vacant, considerantes quid sit Deus in mundo, quid in hominibus, quid in Angelis, quid in seipso, quid in reprobis contemplantur, quia Deus est mundi rector, & gubernator, hominum liberator, & adjutor. Angelorum sapor & decor in seipso, initium, & finis, reproborum terror, & horror, in creaturis mirabilis, in hominibus amabilis, in Angelis desiderabilis, in seipso incomprehensibilis, in reprobis intolerabilis. Pergit fluere melle & lacte mellifluus, & lacteus Antistes. Deus amat ut charitas, novit ut veritas, sedet ut equitas, dominatur ut Majestas, regit ut principium, tuetur ut solus, operatur ut virtus, revelat ut lux, assistit ut pietas. Nonne in uno hic habes multa, imò plurima, denique omnia? An non igitur inter omnia ipse jure amandus præ omnibus? Tu amas bona quæ nolunt à te amari: ama potius quem omnia volunt amare, Creatorem tuum, qui & à te vult amari, & te creavit ut amaret, & te amat & procreavit tibi omnia bona, ut impensè amares: nonne hæc est execranda malitia, & detestanda insania, non amare Deum qui desiderat à te amari, & amare lutum, quod non vult à te amari? nonne res esset ab hominum memoria inaudita, si quis sperneret potentissimum terrarum, ejusque amantissimum Regem, & illi præferat putidum, olidum, & rancidum canem? hoc agis quoties quid à Deo creatum, præfers Deo qui creavit. Cur tam studiosè quæris, quod est oculis pulehrius, palato jucundius, & cuivis sensui delectabilius, & non quod intellectui est acceptius, voluntati melius, tibi utilius?

N n n §

III. Vis

(a) L. 8. de consid. c. 5.

III. Vis animam penitus absorptam Dei amore ? scribit Tanner Carthusianus de B. Catharina Genuensi, hæc quæ sequuntur. (a) Nonnunquam asserbat se nihil sentire intra se, nisi quod suo amore Deo plenissima esset, nec sciret, nec cognoscere posset aliud præter Deum absse ipsa tanquam anima, & corpore careret. Et alibi: (b) Tam ardentem ignem in me sine igne sustineo, ut quemlibet cuperem eum intelligere posse: ac certa sum quod omnia, quæ afflarem, igne Divini amoris accenderem, & concremarem. Et alio tempore dicebat: (c) Cor meum totum ardore consumi sentio. O si quod in eo versatur, eloqui possem! rogantibus ut aliquid referret, respondit: Desunt mihi verba tam ignito amoris convenientia: quæcunque proferrem, adeo illi dissimilia essent, ut eidem injuriam facerem. Quod vobis narrare possum, hoc est, unica guttula de eo, quo cor meum plenum est, in infernum delapsa, mutaret illum plane in vitam æternam, tantusque ibi foret amor, atque unio, ut demones in Angelos, & tormenta in oblectamenta verterentur: Cum Dei namque amore non potest consistere cruciatus. His similia sunt quæ asserit Pachomius. Qui profectè amat Deum, nihil amplius patitur in hoc mundo: amor, & dolor non sunt simul in uno corde. Quid ni omni quo potes conatu, comparas tibi hunc Dei amorem, quo uno evadis omne malum, acquiris omne bonum?

Si cupis omne bonum, te fugit omne malum.

24. DIES NOVEMB.

Quid erit hominis optimum, nisi cui inhærere est beatissimum? id autem est solus Deus. S. Augustinus de morib. Eccles. lib. I. cap. 14.

I. Ne

(a) Cap. 65. (b) Cap. 9. (c) Cap. 36.